Якось каже дід бабусі:

— Розпали вогонь в печі

Та для нашої Ганнусі

Ти плескачика спечи.

Замісила баба тісто

І плескачика спекла,

А тоді, щоб трохи вистиг,

На віконце віднесла.

От лежить пухкий плескачик

На тарілці на вікні,

Золотистий та гарячий,

Боки випнувши масні.

Десь ґуля Ганнуся, видно,

Не куштує плескача.

А йому лежать набридло,

Стриб з вікна — й навтікача!

Покотився, покотився

По траві, мов коліща.

Раптом зайчик-побігайчик

Зустрічає плескача.

— Ну й плескачик золотистий!

Мабуть, добрий ти на смак?

— Ні, мене не можна їсти,

Я уславлений співак:

Я — плескачик, Я гарячий,

Загорілий в мене бік.

І від діда, І від баби,

І від внучки Я утік.

Вирушаю мандрувати,

Погуляю досхочу

І від тебе,

Від зайчати,

Зараз, зараз утечу!

Покотився, покотився

По траві, мов коліща.

Раптом вовк іде назустріч,

Зупиняє плескача.

— Ой плескачику хороший!

Зараз я тебе ковтну!

— Ні, не їж. Послухай, прошу,

Як я пісню затягну:

Я — плескачик,

Я гарячий,

Загорілий в мене бік.

Я від діда, баби й внучки

І від зайчика утік.

Вирушаю мандрувати,

Погуляю досхочу

І від тебе, вовк зубатий,

Зараз, зараз утечу!

Покотився, покотився

По траві, мов коліща.

Ось іде ведмідь із лісу,

Зупиняє плескача.

— Ну й плескачик запашистий!

Я б тебе охоче з'їв!

— Ні, мене не треба їсти,

От послухай краще спів:

Я — плескачик,

Я гарячий,

Загорілий в мене бік.

Я від діда, баби й внучки,

Від зайчати й вовка втік!

Вирушаю мандрувати,

Погуляю досхочу

І від тебе, волохатий,

Зараз, зараз утечу!

Покотився, покотився

По траві, мов коліща.

Враз як вистрибне лисиця

З-під куща

До плескача.

— Ну й плескачик! Що й казати!

Запашний від тебе дух...

— Я умію ще й співати,

В мене — голос,

В мене — слух! —

І почав співать плескачик:

— Я гарячий,

Я добрячий,

Загорілий в мене бік.

Я від діда, баби, внучки,

І від вовка, і ведмедя,

І від зайчика утік.

І від тебе утечу я...

А лисичка каже враз:

— Щось тебе я кепсько чую,

Заспівай-но другий раз!

Ти співаєш дуже дзвінко,

В тебе й справді голос є! —

А сама в цей час торбинку

З-під ялинки дістає.

Та хвалько цього не бачить,

Радий з успіху свого.

Тільки вивів:

— Я — плескачик... —

А лисичка — хап його!

І незчувся, як в торбинці

Опинився наш співець!

І лисичка по стежинці

В ліс побігла навпростець.

А в ліску мала Ганнуся

Недалечко від тих місць

Лісовую грушу трусить

І грушки солодкі їсть.

Загорілись в лиски очі, —

Мабуть, груші ті смачні!

— Ой, — говорить, — їсти хочу!

Дай-но, дівчинко, й мені! —

Бачить дівчинка: лисиця,

Витівниця лісова!

І на спинці у торбинці

Щось ворушиться й співа:

— Я — плескачик,

Я гарячий,

Загорілий в мене бік.

Втік від діда, баби й внучки,

Від лисиці я не втік!..

— Що ж, — Ганнуся каже, — миттю

Натрушу тобі грушок.

Стань-но ближче та під віття

Підставляй свій лантушок!

Розв'язала лиска торбу,

А плескачик з неї — плиг!

Та як кинеться моторно

Прямо дівчинці до ніг.

— Ой, рятуй мене, Ганнусю!

Нагулявсь я досхочу.

Я додому повернуся,

Більш нізащо не втечу!

Засоромлена лисиця

Заховалась під кущем.

А Ганнуся до бабусі

Повернулась з плескачем.